

ÚJ NEMESSEG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:	
Tagoknak	6.— P
Pártoló tagoknak	8.— P
Intézményeknek	40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

DR. CZAPIK GYULA ÉRSEKATYÁNK a mezőkövesdi jubileumi legénynapon

Feledhetlen és egész életüket befolyásoló gyönyörű emléke marad a mezőkövesdi most fölavatott tagoknak az a kitüntető atyai szeretet, amellyel dr. *Czapik Gyula*, magyar királyi titkos tanácsos, érsek, az egri egyházmegyei legényegyletek fővédője elárasztotta őket s azok az alábbi gyönyörű gondolatok, amelyekre fogadalmukat kivette.

Előttetek leng a legényegyletnek két K-betűs zászlaja, jelentvén az egylet első és alap program-pontját: „*Krisztus és én, mi ketten együtt masirozunk az élet és örök élet útján!*” Jelenti e lobogó a kereszténység szellemét, a *krisztusi szellemet*. Figyelmeztet először az *Istenben való hitre*. Mindnyájan Istennek egy-egy örök gondolata vagyunk, melyek fogantatásunkkor látható anyagi formát is kaptak a földi élet pár évtizedre. És arra vagyunk szánva, hogy utána is az örök Istennel együtt éljünk. *Istenben élünk, vagyunk és mozgunk!* Egy szenvedélyes *turista* a rejtélyes Izland szigetén is megpróbálkozott a hegyek megmászásával. Egy meredek hegycsúcsra való történet alkalmával lenézett a feneketlen mélységek, szakadékok sötétjébe és szédülni s inogni kezdett. Vezetője rákiáltott: *Az égre nézzén!* A turista sűrűn megfogadta a vezető okos tanácsát s a ragyogó, kéklő égre függesztette szemét s megszűnt félelemérzete. Nekünk is szól ez a vezetői tanács: *Az égre nézzünk! Felfelé nézzünk!* Lent az anyagi élet mélyén tele van minden sötéttséggel, zűrzavarral, bizonytalansággal, testi-lelki veszedelmekkel, folytonos katasztrófákkal. Hitünk minden erejével felfelé az Istenbe kapaszkodjunk és világosságot és biztonságot kap életünk.

Kötelességteljesítésre, munkánk hűségére végzésére figyelmeztet egyleti zászlónk. A becsülettel végzett munka az élet igazi örömforrása. Isten-képmásunk a teremtő, alkotó munka területén futja ki magát. A legteljesebb hozzértéssel végzett munka magunk és nemzetünk legjobb anyagi helyzetének biztosítója. A gyönyörű *kölni dóm* hozzáfertő és becsü-

letesen dolgozó iparosmesterek száz évi munkájának eredménye. Minden köve művészi faragás, napoknak és heteknek lelkes, fáradtságot nem ismerő munkája. Mikor az egyik kőfaragómester a legutolsó követ véste, alakította, rászólt a munkavezető: *Nem kell olyan soká vesződni vele!* Ugyis a torony tetejére kerül, így tehát úgy sem látja senki! — *De annál inkább látja az Isten!* — felelte a kőfaragó. Ugy végezzük mi is kötelességünket, hogy munkánk minden percét Isten figyeli s az órabérnél milliószorosan drágább értékkel fizet érte.

Figyelmeztet a zászló *nemzetünk, népünk hűség szerzetére*. Édes hazánk az a terület, ahová az isteni Gondviselés helyezett bennünket s amelynek földjén, termékein, házában, emberein, kultúráján, művészetén, irodalmán nekünk kell kivernünk a belénk teremtett szellemiséget, az értékek világát. Vezérünk: *Krisztus, maga mutatott példát hazánknak, népünknek szerzetére*. Könnyeket ontott Jeruzsálemnek s utána népének eljövendő pusztulásán. Mennyit áldozott, nélkülözött, tanított, tanácsolt és végül keresztalárra ment, hogy visszarántsa pusztulásnak indult nemzetét! Örök példát adott arra, hogy nemzetársaink, fajtestvéreink *önzetlen szeretete* az egyetlen biztosítóka népünk boldogságának és jövendőjének.

És figyelmeztet a zászló *Egyházunk hűség szerzetére*. Ebben a zűrzavaros, kegyetlen, egymásnak rontott világban az *Egyház a köszikla*, mely igaz menedéket nyújt a világ háborgó tengerein. Az *Egyház a világitó torony*, melynek sugárkévéje a sötétségbe merült s romokká vált világ számára az egyetlen reménység és vigasztalás. Az *Egyház Pozza* el hozzánk Krisztust: *aki az Élet, Ut és Igazság!*

Ezekre a gondolatokra tették le a mezőkövesdi testvéreink fogadalmukat *Érsek-Atyánk* kezébe, a ki nek főpásztori áldása kísérni fogja őket egész életükön keresztül.

Dr. Kádas Károly

államtitkár mondotta:

(Mezőkövesdi Legényegylet 50 éves jubileumán elmondott beszédéből)

Kedves Fiaim!

Minden nemzetnek *minden népnek a legnagyobb kincse az ifjúsága*. Ezt az ifjúságot nevelni, a jövőre előkészíteni és megismertetni vele mindent, ami szép, fenkölt, nemes, ez olyan feladat, amelyet csak a kiválasztottak tudnak teljesíteni.

Értékeljétek azt a munkát, amelyet érdekekben végeznek vezetőitek. Ne feledjétek el, hogy a ma ifjúsága *sokkal könnyebb körülmények között* indul neki az életnek, mint apái. Hiszen ez a Legényotthon is arra teremtődött, hogy fiatal lelkekbe, szívekbe beleöntse a szeretet, az összetartozás érzését. Vezetni csak a vezetésre hivatott, többet tanult és tapasztalt ember tud.

Becsüljétek a mestereiteket, mert ők apátokat helyettesítik, fogadjatok szót nekik. Kérdezzétek meg, ha nem tudtok valamit, teljesítsétek az utasításait. Ne legyen részetekre teher a tanonciskola, mert amit ott tanultok, annak majd hasznát veszitek az életben is. A legényotthonba legyetek jó testvérek és barátok, szeressétek egymást, segítsetek egymáson, hiszen az együtt töltött idők ki fognak hatni egész életetekre.

Szeressétek a *magyar katonát*, tekintsetek büszkén a *magyar honvédre*. Munkát, családot otthagya, értetek magyar ifjúságért harcol, küzd, szenved.

Ifjúságotok derűjével könnyítetek a sebesült, megrokkant vitéz testi szenvedésein, tiszteljétek az anyát, aki fiát, az asszonyt, aki férjét veszítette és magyar büszkeséggel viseljétek a fájdalmat, ha apátok, testvéreitek legnagyobb áldozatát hozták a hazáért.

Legtöbben a *magyar faluból* jöttetek új foglalkozások körébe. Apáitok, az áldott kenyeretadó *magyar rögön* dolgoznak, Ti, amikor a haladás terén egy lépéssel majd tovább mentek, látni fogjátok, hogy nem szakadtatok el egészen őseitek foglalkozásától. Kiegészítitek azt, szerszámot adtok testvéreitek kezébe. Furfangosabban, eszesebben használjátok fel erőtöket. Ügyességgel, számíttással, leleményességgel cipőt adtok, ruhát készítenek, hajlájtok emeltek a többi más foglalkozású magyar embernek. Foglalkozástok jellegzetességét ezzel meg is mondtam. Fokozottabban fogjátok felhasználni a szellemi képességeket. Olyan munkát végeztek, ahol nem elég azt tenni, amit otthon láttatok, hanem iparkodással és tudással kell *újat alkotnotok*. Ti már nem a természet erőit figyelitek, hanem ezek ellen, a tűz, a víz, a szél ellen véditek meg munkátokkal az embert. Röviden, de büszkén csak azt mondjátok magatokról, hogy magyar iparosok lesztek.

A mai történelmi fordulóban minden nemzet az *ősi erőforrásaikhoz* igyekszik visszatérni. Erőt mindenkik a történelemből, *hagyományából, polgárainak munkájából* akar meríteni.

Büszkén nézhetünk mi is vissza a magyar múltba. Nemcsak katonai érényeink tettek bennünket nyugat védőivé, hanem a *szorgalmas munkánk* is. A középkorban számtalan külföldi, elsősorban a római pápa követei, s azonkívül holland, francia, angol utazók vándorolták végig Európát és írták le észrevé-

teleiket és megfigyeléseiket. Ezek az útleírások mind megegyeznek abban, hogy Magyarország keleti határa egyben a nyugati kultúra határát is jelentette.

Tárgyilagos, elfogulatlan külföldiek is elismerik *történelmi érdemeinket*. Büszkén gondolhatunk vissza városaink fejlődésére, udvarházaink európai formáira öltöztetünk választékosságára, nagyhirű nyomdászainkra. A nagy államférfiaink Szent Istvántól kezdve megadták népünk politikai formáját, államunk jogi kereteit. Ezt a keretet pedig a magyarság munkája töltötte ki termékeny élettel. A magyar iparos szorgalma, értelmes újító szelleme adta a győzelmes nemzeti harcainkhoz a fegyvert a katonák kezébe. A Nagyságos Vezérlő Fejedelem, II. Rákóczi Ferenc városa Kassa, s a többi felvidéki városaink ragyogó palotái, templomai a magyar iparos szorgalmáról és tehetségéről tesznek tanúságot. A magyar ruhaviselet európaszerte divatossá vált, mert szabóink ízlése és tehetsége behatolt az összes európai udvarokba. Apácai Csere Jánosék elsőnek hozták Délkelet-Európába a *könnyomtatás* művészetét. A példák számtalan sorát lehetne felhozni, amelyek mind azt bizonyítanák, hogy a magyar iparos a maga Istentől dotta tehetségével ebben az országban minden időben szépet alkotott, hasznosat teremtett, s ha kellett Gábor Áronnal együtt fegyvert kovácsolt.

A magyar iparos a munkában mindig erős, az erkölcsében mindig keresztény és az érzésében mindig magyar volt.

A keresztény erkölcs a fenntartója a társadalomnak és a családnak. Ebben a közösségben és ebben a vármegyében, amely a *sínmagyarságnak egyik ősi bölcsője*, ahol még töretlenül áll a magyarságnak a *létfenntartó ereje*, ahol a népesség sűrűsége jelenti a *fafta erejét* is, ahonnan sokan messze mennek el, hogy családjuknak kenyeret biztosítsanak, itt nem kell hangsúlyozni, hogy csak ez az út lehet egyedül a helyes, megtartani ezt a szigorú erkölcsöt, amely apáitokról és nagyapáitokról maradt rátok. A küzdelem csak megacélozza az erőt, ha több kis gyermek száz kívánja, hogy éhségét csilapítsák.

Az ipari kultúra az előrehaladást, a magasabb emberi értéket és a magasabb emberi igények kielégítését jelenti. Ha végignéziünk a világon, mindenütt azt látjuk, hogy az ipari államok azok, amelyekben *nagyobb a jólét, boldogabbak az emberek*. Ahol nemcsak a mindennapi élet elsődrendű szükségleteit lehet kielégíteni, hanem a *magasabb kultúra igényeit* is. Az a különbség és látszólagos ellentét, ami az iparon belül a kisipar és a nagyipar között fennáll, fenn fog állni még sokáig, mert hiszen a technika haladása a nagyobb egységeknek kedvez. Az ember maga viszont az *önállóságot keresi*, ami a *kisipari foglalkozás felé mutat*.

Az ipari fejlődés, az ország ipari hálózata, *nemzetgazdasági kincs*. Biztosítja a nemzet fenmaradását, előrehaladását, társadalmi, kulturális és minden más téren is. Nem győzzük azonban eleget hangsúlyozni, hogy az iparosnak, mint minden más foglalkozású embernek szerte a világon, de a mi hazánkban is, *lépést kell tartani a fejlődéssel*. A mezőgazda is csak akkor tud nagyobb eredményt elérni, ha műtrágyát használ, a tudja, hogy milyen termelési módszert kell alkalmazni, ha nemesíti a vetőmagot. *Az iparban még erőteljesebben, gyorsabban kell fejlődni*. Nem szabad megállnotok a tanoncévek után, ami alatt az elemi ismereteket elsajátítottátok.

Az ipari munka tudást, fegyelmet és fegyelmet, állandó tanulást és a technikai fejlődésnek mindenkor szemmel tartását kívánja. Nem jelenthet megállást a tanoncvizsga, sőt a mestervizsga sem. Az iparosnak szemét, agyát, kezi ügyességét állandóan *éber* kell tartani, tanulni, fejlődni kell. A technikai haladásban nincs megállás és aki elmarad az élet mai gyors ütemében, az *aligha tudja behozni az elmulasztottakat*. A családok évszázados egyhelyben lakása, a szülőváros, a szülő falu, a magyar föld, magához köti ugyan az embereket, a tanulást, a művelődést, az önképzésnek az útja azonban sokakat közületek majd tovább visz. Ha alkalmatok lesz arra, hogy fiatalon, az élet kezdetén, a tanulni vágyásnak a forró csúspontján *falutokból elmenjétek magatokat tovább képezni a messzi városokba, vagy külföldre*, sohase hátrítsátok ezt el magatoktól. Már a második világháború előtt is egyengettük azokat az utakat, amely a fiatal magyar iparos társadalmat a külfölddel összehozza, a kölcsönös csereakció, a külföldi ösztöndíjjal szolgálták ezt a törekvést. Azok, akik irányították ennek a fejlődésnek az útját, azok tudják lemérni azt a jelentőséget, amit a *külfölddel való sűrű érintkezés kiváltott* a magyar iparostársadalom, különösen a kisiparosifjúság életében.

A 8 órás munka, a tanoncvédelem, fizetéses szabadság, nem azt jelenti, hogy *csak ennyit* kell dolgozni, ez csak annyit akart elérni, hogy biztosítsa a létminimumot, egészségvédelmet adjon, a szociális haladás követelményének eleget tegyen. Hasznos polgára a családjának, a nemzetének csak az lehet, aki figyelemmel kíséri a szakmájának a kérdését és a napi munkán túl is időt szakít magának arra, hogy *elméletben, ipartestületi vitákban, esti tanfolyamokon tovább képezze magát* és ezzel szolgálja maga és nagy családja közös érdekeit is. Ma már az ipari központtól távollakó kisiparos is beszerezheti olcsón a szakkönyveket.

A ma élete kemény, elhatározott embereket kíván. A keménység, a határozottság nem jelent lelketlenséget vagy szívtelenséget, csak azt, hogy *tudjuk mit akarunk*, és tudjuk azt, hogy amit elhatározunk végre fogjuk hajtani. *Egyenes lelkű, szilárd jellemű, nyíltszű fiatalokra van szükségünk*. Csak az a nemzet élhet meg ezekben a nehéz, sorsdöntő időkben, amelynek ifjúsága így nevelkedik és így gondolkodik. A napi bevégzett munka után legyetek vidámak, jókedvűek. Használjátok ki a fiataloságnak az éveit okosan, hogy majdán kedvesen emlékezzetek vissza arra, hiszen a fiataloság talán a legnagyobb érték az életben. Ezért ne pazaroljátok el ifjú erőiteket hiába. Szeressétek a sportot, szabad levegőt, a napsugarat, hiszen már az ókori közmondás is hangsúlyozta: „Ép testben ép lélek” lakozik. Ha vigyázunk a test megelégedett lesz. Ha majd életetekben arra kerül sor, hogy magatok választásokat a vezetőket, mindig arra gondoljátok, hogy a *leghivatottabbat, az erkölcsileg erőset, a keresztény magyar életben kitartót állítsátok magatok elé*. Ne a magyar átok, a széthúzás vezessen benneteket majdan a kőzért végzett munkátokban, hanem, ha majd egyszer megvan az irány, akkor azon menjétek előre, minden személyi torzsalkodás nélkül. A vita, az eszmék kicserélése, csak erősíti a lelket, a belső érzéseket, és azért mindig büszkén mondjátok el véleményeteket azokról a kérdésekről, amelyek akár akarjuk, akár nem, az életben elénk kerülnek. *Legyetek rátartók, büszkék*

arra, hogy magyarok és kisiparosok vagytok. Régen elmúlt már az az idő, amikor a magyar iparost lenézték, amikor a magyar iparosnak ebben az országban küzdeni kellett azért, hogy a társadalmi életben szerepet játszassék.

Több, mint 20 esztendő szenvedései megtanítottak mindent magyart arra, hogy a kisiparosság a nemzeti életnek egyik erős támasza.

A magyar kormány vigyáz rátok, iparos ifjúság. Azt akarja, hogy méltók legyetek apáitokhoz, alkotáshoz, szorgalmukhoz, méltók legyetek az egész 1000 éves történelmi multunkhoz. Ha azt nézitek, hogy mivel segít benneteket szerető apátok, a magyar állam, mivel véd benneteket, mivel oktat benneteket és mivel nevel, sohase tévesszétek szem elől, hogy ezt az államot ti alkotjátok és ez az állam csak akkor lehet erős és jótékony, ha *ti is megfeleltétek kötelesséteknek*. Ne a jogaitokat figyeljétek elsősorban, hanem a magyar hazával szembeni kötelességeket. Magyarország csak akkor maradhathat független és minden magyar ember szerető otthona, ha fiai nem sajnálják tőle az áldozatot és több kötelességet kérnek tőle, mint jogot.

Mindenkinek, így nektek is kötelességeitek vannak a háború nehéz napjaiban. Rátok is vonatkozik az a sok szabály, amit az anyagfelhasználás terén ma feltétlenül szükséges volt élelőltetni. Takarózkodni kell anyaggal, vigyázni kell minden dkg-ra, a felhasznált nyersanyagra, a szerszámokra, hogy ne használódjanak el gyorsan, a tüzelőanyagra és sok minden egyébire. Meg kell tanulnotok azt, hogy ma, amikor minden fogyóban van, amikor a háború mindenből többet követel, amikor az anyag kevés, vigyázunk kell arra, hogy mi maradjunk az utolsóknak azok között, akinél a nyersanyag, a tüzelőanyag kérése nehézséggé válik.

Gyűjtsétek a hulladékot, amelyet még fel lehet használni, mert ma minden bármily kevés is használható anyag, amelynek kis részét a műhelyekben fel lehet dolgozni közgazdasági haszon. Azon a mérlegen, amelyen az anyagsatát vívjuk, az a kevés, amit eldobtál, az is javunkra billenti a mérleg nyelvével.

Most, amikor a legényotthont átadjuk rendeltetésének, az *ipariügyi miniszter úr önagyméltósága* megbízásából és nevében Isten áldását kérem az otthon működésére. Segítse azokat, akik itt fogják iparos életüket megkezdeni, legyenek jó katolikusok, jó keresztények és magyarok, akkor is amikor az életbe kilépnék és elhagyják ezt az otthonot, amely ifjú életüket széppé, kedvessé tette, amely belőlük jó keresztény, magyar iparost nevelt.

Kedves kötelességet teljesítek, amikor az *ipariügyi miniszter úr* nevében meleg szeretettel köszönöm *Csepela Lajos* apátplébános úrnak a felbecsülhetetlen nagy fáradságát és áldozatát, mellyel ezt az otthonot létrehozta. Kívánom, hogy az otthon egészséges, keresztény, magyar szellemet árásson szét az országban és vegye át ugyanazokat nemes erőnyeket, mint amelyekkel *Mezőkövesd becsületes magyar népe példát mutat*. Az apátplébános úrnak pedig azt kívánom, hogy munkájának gyümölcséként kísérje őt az otthonban élő magyar munkásifjúság szeretete.

Isten áldja a tisztet ipart!

Évám! Ne sírj!...

A Hargita-expressz vonat Erdély felé robot. A termeszkocsikban itt is, ott is pesti ismerősök mosolyognak az emberre. „Isten álgys” — legényekből mesterré lett szabók, cipészek, fodrászok. Az étkező kocsiban már jóelőre integet felénk két egyleti fodrászegéd. Az ország legigazibb fürdőhelyének: Borszéknek korzója hemzseg a pesti iparos-mesterektől s a Rózsakerubén s bárjában szemhunyorítás nélkül bontatják fel a butéliás és pezsgós palackokat... Napokban a miskolci áramvonalasban tapasztaltuk, hogy majdnem megszűnt a különbség az első, másod és harmadosztályú kocsik és utasok között. Összevissza álltunk és álltunk, inkább mint ültünk, bársonypamlagon és fapadon, kézi táskákon, étkezőszékeken, cipészek és tisztviselők, batyuzók és katonatisztek. A mesével mondhatnók: egy király, egy cigány, egy király, egy cigány!...

Mit akar mindez jelenteni? A többiek között azt is, hogy sok régi *kiváltság megszűnt* kiváltság lenni. A robotó áramvonalasok, háló- és étkezőkocsik régen az emberiség egy kisebb részének voltak kiváltságai. És a civilizációnak és a kultúrának sok egyéb dolga: fürdőszobás lakások, tudományos könyvek, a legjobb színházak stb. Ma sok minden luxus s a civilizációnak s a kultúrának igen sok terméke nemcsak a kiváltságos osztályé, de mindnyájunké egyformán.

Egyik cipészemester barátom könyvtárában a tudomány mindenféle ágának legújabb vívmányait tárgyaló kötetei előtt egy régivilágú ember fejcsóválva áldogálna. Különösen akkor, ha a könyvbe beletekintve azt is megtapasztalhatná, hogy a tulajdonos valóban végigolvasta a könyveket, aláhúzta a neki tetsző részeket, széljegyzeteket csinált... Van egy szabó barátom, akinek olyan mélyreható, szélesterületű és messzi távlatú intelligenciája van, amilyennek párja ritkán akad. Tegnap este a hétfői gyűlés után egy katonasághoz behívott kárposztoszegéd barátunk jelentkezett örömmel azzal, hogy a pesti csoporthoz osztották be s így most megint bejárhat. Itt most több ideje van s kér megint olvasnivalót. Mint-hogy ismerem ízlését, egymásután szedtem elő azokat a köteteket, amelyekről föltételeztem, hogy még nem olvasta. Fritz Kahn: „Az emberi test csodája” c. könyvnél azt jegyezte meg: Ez megvan nekem. Carrel: „Az ismeretlen ember” — már átböngészttem. Völgyesi: „A lélek minden” — ezt már régen elolvastam. A sorba kerülő Noszlopy könyveknél meg én jegyeztem meg: ezeket már mind olvastad!...

Az utolsó évtizedekben egészen *megváltozott a világ*. A nemzetek viszonya, az alkotmányok szervezete, a társadalom régi tagoltsága. Új eszmék, ideák kerültek felszínre, más lett a tudományos világnézet, átalakult az egyének és tömeg világnézete.

Ha meg akarjuk tartani azt a pozíciót, amelyet a sors nekünk juttatott, *nekünk is meg kell változni*. Nemcsak a külső máznak. Nem elég a bár és a hálókocsi. Nem elég, hogy nagy darab sajtot kaptunk a csőrünkbe. Mert ha hiúságunkban kitátjuk azt, károgás jön ki belőle. *Belülről is át kell alakulnunk!* Átalakulnunk úgy, amint a legutolsó példák mutatják. A civilizáció adott fürdőszobát, borszéki üdülést. Mi adjuk hozzá mindazt, amivel a civilizáció termé-

Ujra kapható!

Kolping gyűrű ezüsből 14 P

Kolping zászló (álló asztali) 15 P

„Örök fény” karácsonyi szimű 2 P

**„Többre születtem”
propaganda szindarab 2 P**

keit ügyesen fel tudjuk a magunk számára használni, életünk és családunk számára megtartani. Ez pedig lelki, szellemi életünknek frissebb üteme, állandó gyakorlata, tökéletesedése. Az élet szellem, a jobb élet több élet, jobb, több szellem.

A pesti villamosok ablak-fölötti reklámtáblái tele vannak propaganda hirdetésekkel. Az egyik villamosban 24 darab plakátot láttam a következő szöveggel: „Évám! Sirtál, hogy nincs cipőd! Végy egy kítűnő „Cammogó”-t 3.90-ért a Divatcsarnokban.” Vége annak a világnak, amikor igényeink, kulturánk csak egy cammogóig terjedtek. Ha kaptunk egyet, megvizsgáltodtunk. Vége annak a világnak, amikor ügyes reklámtrükkökkel, propaganda szólamokkal egyéni üzletekbe be lehetett bennünket terelni! Vége annak a világnak, amikor az apa így szólt fiához: Buta vagy! (vagy) Csirkefogó vagy, elmégy inasnak!” Hisszük és reméljük, hogy vége van. Nem akarunk továbbra is csak cammogni és csoszogni az életben. Ma 600—800 km sebességgel röpülnek az emberek. *A szellem szárnyán, a gondolat erejével* akarunk betörni az eljövendő világba, kiépíteni azt magunk és fajtánk számára isteni ajándékká. S megpróbálni a cammogókat, csoszogókat is magunkkal ragadni!... *Pistám! Ne sírj!...* Végy egy jó szellemet magadnak!...

Egy országot egy jó szerelőért!

Közkeletű mondas a háborút viselő nemzetek között. *Megváltozott* a háború régi technikája. Régen a *személyes bátorság*, vakmerőség, nagy fizikai erő, tömegek nagysága döntötték el legnagyobb részt a háborúk sorsát. Ma a *gépek* harcolnak gépek ellen és minél újabb és specializáltabb gépek ellen.

Épp napjainkban nem kell arról sokat mesélni, hogy a hadi technika egy-egy új találmányának egy-egy *új gépének* a megjelenésétől mi mindent várnak az érdekelt felek. Egy-egy ilyen új gép megszületése bőséges ismeretek tárházából hosszú időn át kiemelkedett vagy százszámra kipróbált ötletek alakjában kerül a megvalósulás elé. Mindez *legerősebb szellemi tevékenység*. De így van ez például a *veggyi iparban* is. A különféle gázok, robbantó anyagok baktérium-tenyésztések a vegytan tudományának boszorkánykonyhájából kerülnek elő. És ugyanígy van a *nyers-*

anyagellátás egész területén. Már régen megállt volna a háború ha a vegyészek bámulatraméltó találmányaikkal nem teremtettk volna mindig elő a nyersanyagok pótlására a szükséges pótananyagokat. Tejből csinálnak üveget, üvegből szövetet, fából csokoládét, növényi rostból húst, idetartozik a mügumi, mübenzin, mürost. Elmondhatjuk, hogy eme tudományok és a belőlük fakadt újabb és újabb ismeretek találmányok nélkül nemcsak hogy háborút nem tudnánk viselni, de még a rég megszokott életmódukat sem élők.

Elmondhatjuk tehát, hogy a *háborút ma tudományokkal vivjük!* Minél több ismerettel rendelkezik valamely nemzet, minél több tudása, feltalálójai, vegyésze és sebésze van, annál jobban megbiztosíthatja létét az eljövendőre. Ledől a mennyiség bálványa, szétfoszlott a tömeg káprázata s maradt mentsvárnak és reménységnek szellemiségünk egyik területe: *ismeretek bősége és mélysége.*

De nemcsak tudománnyal vívják az új háborúkat, hanem *propagandával* is. Mindenütt propaganda minisztériumokat állítottak fel és helyesen mondják, hogy a háború sikere és a nemzet jövője egyrészt a propaganda miniszter kezébe van letéve. Propaganda annyit jelent: megakadályozni az elcsüggedést, a kishitűséget, a zavarkeltést, az erkölcsi süllyedést, a visszaéléseket és nyereszkekédeket, az áruást és előmozdítani a bátorságot, nagyvonalúságot, hitet az eszmékben, rávilágítani a sötétségre, értelmet adni az értelmetleneknek látszó eseményeknek, kitarásra acélozni az idegeket, szóval *lelkierőt* termelni, *akaraterőt* önteni az emberekbe. Ha a lélek akaraterije akár kívülről, akár belül összeomlik, megállnak a tankok és repülőgépek légiói. Elmondhatjuk tehát, hogy a háborút másodszer a nemzet propaganda minisztere vívja a nemzet lelkierejének, *akaraterijének* segítségével.

Ez az akaraterő *szellemiségünk* másik arculata, területe.

Erdélyi képek:

Sepsiszentgyörgy

Cs. Máriának

Mindenekelőtt meg kell magyaráznom, mi az összefüggés a kedves kis város és a kedves név között.

A vonat éjjél után érkezik Sepsiszentgyörgyre. Utitársammal, akivel együtt barangoltuk be Erdélyország legszebb tájait, látogatva a legényegyleteinket. Tuszánod szálltunk be, álmosan, fázósan, mert bizony errefelé éjjel, a nyár közepén is hűvös az idő. Mindegyikünk külön-külön indult kutatóútra üres utasfülke után. Jóska (elárulom utitársam nevét) talált egyet és átszólt hozzám, aki már akkor egy másikban készültem elhelyezkedni. Bocsánatot kértem hát a zavarásért és átvonultam Jóskához az üres fülkébe.

Elhelyeztük cókómunkat, elterpeszkedtünk. Egy órahosszatt, mert ennyi idő alatt kellett megérkeznünk, újból fedél alatt voltunk. Az a különben nem elhanyagolható körülmény, hogy éjtszaka idején egy soha nem látott városba érkeünk meg és azt sem tudjuk, hol és hogyan virrad ránk a reggel,

egész őszintén, nem igen érdekelt bennünket. Nem vagyunk elvégre annyira öregek, hogy ilyen apró kis könnyelműség ne szórakoztasson. Majd csak lesz valahogy.

Kimentem a kocsi folyosójára és az ablaknak dőlve fürkésztem a sötétbe burkolt tájat. Nemsokára kinyílt a szomszéd fülke ajtaja, amelybe először nyitottam be, mikor helyet kerestem. Egyetlen utasa kilépett és csendesen megállt a mellettem lévő ablaknál. Mária volt.

Egy cigaretta összeismertetett bennünket, elkezdtünk beszélgetni. Megtudtam, hogy az állomásról kocsival kell a városba menni, ha ugyan kap az ember ilyenkor kocsit. Van egy szép kis szálloda, ott lehet megaludni, ha ugyan kap az ember ilyenkor szobát. Hát ez eddig biztató volt.

Az éj sötétjében kölcsönös segélynyújtási egyezményt kötöttünk. Megállapodtunk, hogy a leszállás után vigyázunk csomagjaira, míg ő megpróbál kocsit szerezni. Örömmel közöltem Jóskával, hogy mentőangyal érkezett, most már csak eligazítjuk valahogy dolgunkat. Ha nincs ellene kifogása ezentúl egy időre — hárman leszünk.

Igy indultunk rozoga kocsikon, bóröndöktől körülbástyázottan, a város szíve felé. Rövid lesznek: a szállóban nem volt hely. A portás azonban adott egy címet, így egy kovács házában szállást találtunk. Elbúcsúztunk tehát kedves kis segítőtársunktól sok szép köszönetet rebegeve. Ő csak azt válaszolta, csupán azt sajnálja, hogy édesanyja nincs otthon, mert akkor ő adott volna reggelig szállást. Hiszen — úgy mond — az embernek kötelessége, hogy segítsen két ilyen szerencsétlen.

És most még el akarom mondani, nektek is kedves olvasóim és magának is kedves Mária, hogy a város, amelyre reggel ráébredtünk, nagyon csinos, barátságos és mindkettőnknek nagyon tetszett. Már az is olyan jól esik, hogy oly messze van. Az útjelző tábla nyolcszázkét kilométert mutat Budapesttől. Istenem, milyen jó, hogy már ilyen messze lehet menni ebben a kis országban.

De ha az ember a város életét nézi a maga élénkségében, a gazdag, ízléses kirakatokat, a népes utcákat, nem érzi a nagy távolságot.

A hatalmas főteret patinás középületek szegélyezik, közepén kellemes, sétára hívogató, nagy park zöldel. Szép széles utcái rendezettek, végükön a környező zöldelő erdős hegyekre látni.

A templomokról, az iskola és kollégium épületekről, hatalmas gyárakról hosszú volna képet adni. De külön meg kell említeni a páratlan szépségű és gazdagságú székely múzeumot. A megragadó külsejű, székely stílusú épület a látogató elé tárja a székely nép csodálatos lelki gazdagságát, ügyességét, találékonyságát, művészi és gyakorlati érzékét, tehetségét. Az őstehetség fogalmát soha sem érzékelttem ily tökéletesen, mint az itt látottak során.

A sok szép után még csak egyet akarok elmesélni, hiszen a képhez — ha élőkép — ez is hozzátartozik. Finom és olcsó volt az ebéd, puha, izletes vaddisznóhús, és finom és hangulatos a vacsora: töltött paprika, egy kis vendéglő kertjében, cigánymuzsika mellett — Máriával.

Romhányi Tivadar
világi elnök, Budafok.

Délvidéki legényegyleti vezetői találkozó programja:

1. október 16-án délután és este:
a vidékről érkezők fogadása és elszállásolása.
2. október 17-én reggel fél 9 órakor:
a Püspöki Tanoncotthon kápolnájában ünnepélyes szentmise.
3. Dél előtt fél 10 órakor:
kezdetét veszi értekezletünk, amelyen a különböző egyházmegyéek legényegyleti vezetői rövid felszólalásokban köszöntik az országos elnököt, vitéz P i n t é r József országos elnökünk általános eligazítást ad, különös tekintettel a háborús nehézségekre. — Rövid beszámoló, esetleges indítványok és felszólalások. (5—7 percnél tovább nem tarthat egy-egy beszámoló, vagy felszólalás.)
4. Déli 2 órakor:
társas ebéd.
5. Délután 4 órakor:
R a s k ó Sándor protonotárius, apostoli kormányzó előtt tisztelgünk.
6. Délután 5 órakor:
vitéz P i n t é r József országos elnökünk tiszteletére **DISZÜNNEPESÉG** lesz, egyleti működésének 25 éves évfordulója alkalmából.

Monor példát mutat...

Augusztus 15-én ünnepelte monori egyletünk fennállásának 30 éves jubileumát, amikor új zászlót is szentelt. A fényes és bensőséges ünnepség méltó volt ahhoz a különleges helyzethez, amelyet a monori egylet a szövetség keretén belül mindig elfoglalt. Egyesületeket legtöbbször nyíltan vagy titokban valamiféle közösségek szoktak alapítani vagy legalább is finanszírozni. Az embereknek azután ígérnek fűt-fát, sőt sokszor különösen eleinte, adnak is sok mindent, hogy őket beiratkozásra, tagul megnyerjék. Természetes, így a tagok nyíltan vagy burkoltan az egyesületet alapító intézmények, közületek vagy az élen állók céljait szolgálják. Legényegyletnek mindenütt az volt a különlegessége, hogy fiataljainak lelkesedéséből, áldozatkészségéből és a fiatal papok buzgóságából és leleményességéből alakult. Nem áll semmiféle töle idegen célok szolgálatába, nem lesz eltartott, kitarított. Lelkesen és eredményesen masirozik egyéni és gyönyörű páratlan céljainak elérésére. Ennek a legényegylet formának *kiváló típusa és példaképe volt monori egyletünk*. Talán sehol sem láttunk még a papok és a fiatal tagok akkora elszántságát nem lohadó lelkesedését, áldozatkészségét teremtő és megtartó akaraterejét, mint monori egyletünknel. A házuk építésénél például alig állt valami rendelkezésükre lelkesedésükön és akaraterejükön kívül. Ennek segítségével állították az épülő ház szolgálatába n e m c s a k ö n m a g u k a t, de egész községet is, megbabonázták vele fölöttes hatóságait és nagy anyagi áldozatra készítették a köz különféle intézményeit.

Az ünnepi szentmisét és zászlószentelést dr. Sandula Imre főesperes, apátplébános végezte a szentbeszédet pedig a Központ elnöke vitéz P i n t é r

József mondta. Az egyházi ünnepek után az ifjúság megkoszorúta a hősök emlékművét a diszközgyűlés elején pedig leleplezték az egylet hősi halottainak emlékképét. A diszközgyűlés ünnepi szónoka Cselényi József pápai kamarás, abonyi plébános volt a kecskeméti legényegyletnek több mint egy évtizeden keresztül jószágos atyja és felvirágoztatója. A község hivatalos hatóságai főszolgabíró, főjegyző, képviselőtestület, egyházközség és a kerület képviselője is Máriaassy Mihály baráti megértéssel szeretettel vettek részt a templom és a közgyűlés aktszaiban. Midőn örömmel emlékezünk monori egyletünk eme ragyogó ünnepségéről hálás szeretettel köszöntjük az ünnepség létrehozóját és megszervezőjét, az egyesület választmányát és tisztikarát, élén Babocsai Endre káplán II. elnökkel.

S A K K

8. sz. feladvány: R. Fontana. „Basler Nachrichten” 1943.

Világos: Kc3, Bg4, Fa1, Fe7, Hb6, Hh4 (6).
Sötét: Ke5, Ha6, Hf1, gy:a4, b5, d6, d3, e4, e6, fa (10).

Matt 2 lépésben.

A megfejtéseket okt. 12-ig lehet beküldeni Bányai József Pestszentlőrinc, Csillag-utca 5. címére. A helyes megfejtést beküldők neveit az „Uj Nemesség” novemberi számában közöljük.

Megfejtés: 7. sz. (Balázs). 1. Va8! Fa8: 2. Hb7, d5, 3. Hd6, d4, 4. Fc6, 5. a7, d3, 6. Hf5 és világos nyeri. Helyesen fejtette meg: ifj. Benkő Pál (Budapest). Elmaradt megfejtések: 4. sz. (A. F. Argüelles). 1. Kf7! 5. sz. Bakay és Szóghy 1. Hd3.

2. sz. játszma: Világos: Erkel Ferenc, sötét: Szén József (Bpest 1885). E játszma közlésével Erkel Ferenc emlékének kívánunk helyet adni, aki nagyon jó sakkozó is volt. Halálának ötvenedik évfordulója alkalmával a sakkozók hatalmas tábora kegyelettel adózik a nagy magyar zeneszerző emlékének. (Erkel 1893. június 15-én halt meg.)

1. e4, e5, 2. Hf3, He6. 3. Fc4, Fc5. 4. b4, Fb4: 5. c3, Fc5, 6. 0—0, d6. 7. d4, ed4: 8. cd4: Fb6. 9. színaranyból. Ugyanílyan a tábla anyaga is. A 10 Fb2, Hf6. 10. Hbd2, d5. 11. ed5:, Hd5! 12. Fa3, Fe6. 13. He4, f6. 14. Be1, Kf7. (Világos nagyon jól vezette eddig a támadást, most gyönyörű áldozattal döntő előnybe kerül.) 15. Hd6+! (Érdekes messze számított kombináció, mely azonnal dönt.) ed6: 16. Be6:, Ke6:. 17. Fd5+, Kd7. 18. Be1, Be8, 19. Va4, g6. 20. Fc6:+, bc6:. 21. d5, Bhe8. 22. dc:+, Kc7. 23. Hd4, Be5. 24. Hb5+, Bb5:. 25. Vb5:, Ve7. 26. Bd1, Bd8. 27. Va6, Kb8, 28. Kf1! Sötét feladta. (Erkel kitűnően játszott végig.)

Érdekességek a sakkal kapcsolatban.

A legértékesebb sakk egy newyorki milliomosé. A világos bábok tömör ezüstből vannak, a sötétek cm magas király egymaga 900 gramm nehéz. A huszárak szeme szikrázó rubin. A gyalogosok római légionáriusokat ábrázolnak és 6.5 cm magasak.

Az első sakkot jégpályán 1941. február 23-án a svájci Arosa sporthelyen tartották, 1800 m tengerszintfeletti magasságban. Ez Európa legmagasabban fekvő jégpályája.

Bányai József.

EGYESÜLETI ÉLET

MEZŐKÖVESD (Kaloecai egyházm.)

Szeptember 26-án ünnepelte a mezőkövesdi Katolikus Legényegylet fennállásának 50 éves jubileumát. Az ünnepi szentmisét dr. Czapik Gyula egri érsek mondta, akivel Egerből érkeztek vitéz Subik Károly, Mayer Béla kánonokok, dr. Száva János titkár. A szentmisén liturgikus énekeket énekeltek az énekkarok. Az érsek nagyvonalú beszédet mondott és felvett 24 legényt és 12 napsugárleányt az egyletbe. Az iparügyi minisztériumot dr. Kádás Károly államtitkár, dr. Tóbiás Kornél miniszteri tanácsos, a törvényhatóságot vitéz dr. Mikulecz Gyula alispán, dr. Kiszely Pál tb. főszolgabíró, az iparkamarát dr. Kovács János, a legényegyletek országos központját vitéz Pintér József, központi elnök, Lehmann Imre titkár, Kálló Ferenc képviselték. Megjelentek Krudy Ferenc országgyűlései képviselő, képviselőházi alelnök, Péterffy Béla főszolgabíró, vitéz dr. Bogdán Alajos járásbírósi elnök, a hivatalok képviselői, a testvér és társegyuletek képviselői zászlóikkal nagy számmal.

Délben a Korona mozgóban díszgyűlés volt, melyet dr. Csepela Lajos elnök nyitott meg. Nyitrai János dékán felolvasta az 50 év rövid történetét. Dr. Kádás Károly államtitkár az iparügyi kormányzat irányelveit változta. A kisipar és ipar felemelése — a tanonc-évektől a mesterképzésig, tanoncotthonok alapítása, azoknak az egyháziak kezébe való tétele, az állami felügyelet — képezték beszédének alap gondolatát.

A közgyűlés lelkesen ünnepelte dr. Csepela Lajos apátplébánost, a legényegylet elnökét, 70 éves születésnapja alkalmából, aki egész életét apostoli munkával töltötte és szeretetében nem kis helyet foglalt el az iparos ifjúság. Ugyancsak nagy ünneplésben részesült vitéz Pintér József, országos elnök abból az alkalomból, hogy 25 esztendeje minden képességét, erejét a katolikus legényegyletek szolgálatába állította. Így nagymértékben segítette elő az iparoság felemelkedését.

Majd az ipartestület és a legényegylet tisztelgését fogadta a

legényegyleti székházban az álamtitkár.

220 személyes, egytálételes ebéd után Érsek főpásztorunk megáldotta a földműves asszonyok kongreganista zászlaját.

Dr. Kádás Károly az ipartestület díszgyűlésén vett részt, ahol Dudás Mátyás elnök üdvözlése után meghallgatta az iparosok kívánságait, amelyeknek lényege az anyagihiány.

Dr. Tóbiás Kornél min. tanácsos tartalmas beszédben ismertette a minisztérium messzemenő gondoskodását, együttműködésre hívta fel az iparosokat, figyelmeztette, óvakodjanak minden téves iránytól.

Esti 6 órakor műsoros előadás volt, amelyen vitéz Pintér József, országos elnök mondott ünnepi beszédet.

A gyönyörű jubileum megszervezője, rendezője a fiúk szeretett „Tassy atyja” volt, aki fáradhatatlan lelkesedéssel dolgozott a sikerért és nem hiába. Az ünnepség lezajlása után jótékony eső áztatta a földet — mindenki örömére.

BAJA (Kaloecai Egyházmegye).

Mojzes Ferenc egyházi elnök 1943. szeptember 1-től kezdve az egylet helyiségében lakik, hogy mindig rendelkezésére állhasson a fiúknak és odaadóbban élhessen az egyletnek. A fiúk szívesen föl is járnak az elnök lakására kis „lelki beszélgetésre”.

A legényegylet új kutlúrtermének építése nagyon lassan haladt, mert nem volt elég munkás. A legények Mojzes Ferenc elnök buzdítására összefogtak és 14-en, az elnökkel együtt beálltak téglát és habarcsot hordani. Az emeletes épület falai szeptember 8-ra el is érték a szintet („gleichmit”). Most már csak a tetőt várjuk az őszi esőzések előtt. Előreláthatólag októberben teljesen tető alatt leszünk. Ugy szeresse minden legény az egyletét, mint a bajai legények.

ALSÓGALLA (Győri egyházmegye).

Amint az 1942 év mindenhol háborús évnék számított, úgy nálunk is az egyesületben a háború megzavarta csendes, szép egyesületi életünket. Leginkább azzal, hogy a tagok nagy száma, (50%), itt hagyott bennünket, hogy munkája eszközét felcserélje a fegy-

verrel és értünk küzdjön a hazáért. Mi minden esetre nagyon megéreztükk hiányukat, de szellemük mindig itt lebegett közöttünk és lelkesítőleg hatott az így megcsapant egyesületünkre.

Mindezek ellenére azonban megtartottuk minden csütörtökön a szokott gyűlést, lehetőleg ragaszkodva a Központ által adott programhoz.

Ezenkívül a vöröskereszt, a bajtársi szolgálat javára és részben egyesületünk és a nekünk helyet adó Iparos Kör javára 6 vidám esetet tartottunk nagy sikerrel. A község összes ünnepéleit mi rendeztük a közönség meglegedésére. Különösen kidomborodott az idei év egyesületi működésében az új templom felszentelése, amit egyesületünk különleges ünnepi keretek között ült meg. Ugyanakkor történt a volt kedves plébánosunk, egyesületünk megalapítójának képleleplezése, hogy a jövőben az ő kepe és munkája legyen lelkesítője minden új tagnak. Ezzel kapcsolatban ünnepeltük új elnökünket, az azon a napon beiktatott új alsógallai plébános urat.

Ez évben alakult meg az egyesület keretén belül Tóth Ferenc vezénylese alatt egyházi egyeskarunk, mely szépen szolgálja célját és méltó keretet ad minden istentiszteletnek.

Igy csendesen, szerényen, de produktív munkával telítve folyt le 1942-es egyesületi életünk.

KISKUNMAJSA (Váci egyházm.)

A kiskunmajsai Katolikus Legényegylet szeptember 19-én tartotta meg díszközgyűlését, melyen részt vett a Délkerület népszerű „Feri bá”-ja, Fábián Ferenc délkerületi titkár. A díszközgyűlést szentmise hallgatás előzte meg, majd délután fél 4 órakor a Szent István-otthon dísztermében a közgyűlést és műsoros délutánt tartottuk meg, melyen az iparoság és kereskedők kb. 250-en jelentek meg. A legényegyleti induló elnéklése után Rétey Gyula kánonok, egyházi elnök mondott közvetlen szavakkal megnyitó beszédet. Majd ismertette eddigi munkánk eredményét és mondotta, hogy az új munkaév megkezdésekor megerősödött lélekkel, nagy felkészültséggel és élni akarással fogjunk a nagy munkának, ame-

lyel Kolping Atyánk eszméjéért az iparos és kereskedő ifjúság szebb és boldogabb jövőjéért folytatunk. Befejezésül meleg szavakkal üdvözölte *Fábián Ferenc* délkerületi titkár urat is köszöntötte a vendégeket, és egyben felkérte a jelenlévő iparosokat, hogy a Legényegylet minden erejükkel támogatassák, fiaikat és alkalmazottaikat küldjék az egyletbe, hogy becsületes, öntudatos, szakmájukat szerető iparosok váljanak belőlük. Egyházi elnök beszéde után *Fábián Ferenc* délkerületi titkár emelkedett szólásra s mondotta, hogy őszinte örömeire szolgál, hogy a vendégek között üdvözölheti az ipartestület elnökét, *Adám Józsefet*. Impozáns beszédében többek között azt is mondotta, hogy a Legényegylet 98 éve működik és sohasem elégedett meg azzal, hogy gyűléseket, táncestélyeket s műkedvelő előadásokat rendezzen, hanem tovább halad azon az úton, amelyet Kolping Adolf indított el azért, hogy a fiatalság ne a lebűjökbe járjon, hanem megtalálja a jó nevelést, a jó társaságot, a kellemes szórakozást és alapos szakmai oktatást nyerjen. Ezért a nemes célért el a Legényegylet és ezért van pap vezetője, hogy minél családiasabb legyen a nevelés. Pap nélkül sivár, üres lenne az életünk, mert a jó egyleti nevelést csak az adhatja meg, aki közel van az Istenhez, a pap pedig nagyon közel van, mert hiszen ő tanítja az Evengéliumot. Ennek a jó nevelésnek tanúbizonysága, hogy egyre többen és többen vannak egyleti tagjaink közül az olyan iparosok, akik alaposan, szakmai ismerettel felszerelve lépnek az élet göröngyös útjára, s bármilyen göröngyös is ez az út, a Legényegylet tagjai mindenkor és mindenhol megállják helyüket, azért mert a nevelést a vezetőtől, a paptól kapták. *Fábián* titkár úr is kérte az iparos társadalmat, hogy karolja fel a Legényegyletet, küldje ide az ifjúságot, hogy minél számosabban legyünk olyanok, akik aiposan ismerik szakmájukat. Ha a kiskúnmajjai iparostársadalom e cél szolgálatába áll, akkor nem marad el a köszöntés, hogy Isten áldja a tisztas ipart s amikor elhangzik ez a köszönés, akkor az Egylet bátran haladhat a becsületes, tisztas munkás úton, hogy kiharcolja a szebb és boldogabb magyar jövőt. Ha ezt elérjük, akkor új reményekkel, nagy akaratával nézhetünk az eljöv

együleti évek elé. *Fábián* titkár impozáns beszéde után egy monológ, két szavalt és az „Uj szakács” c. egyfelvonásos színdarab előadással tettük változatossá díszközgyűléstünket. A záróbeszédet *Szabó István* mondotta, megköszönte a titkár megjelenését, majd a többi vendégeknek mondott köszönetet és a Himnusz elénekülésével a díszközgyűlés véget ért. A kiskúnmajjai Legényegylet e jól végződött munka után bizik abban, hogy a jövőben is eredményes, jó munkát fog végezni s jelenleg ugyan kevés számú tagjával is bátran harcol Krisztus zászlaja alatt a magyar Feltámadásért.

JÁSZFÉNYSZARU (Egri egyházmegye). A jászfényszarui Katolikus Legényegylet fennállásának 7. évében járunk. Egyesületünk multja rövid, elsősorban azért, mert mindig vezető hiányban szenvedtünk. Szeretett elnökünk, *Székely Alajos esperes úr* hosszasan betegeskedett és így már nem tudott gyűléseinkre járni. Most pedig egész árván hagyott bennünket, a jó Isten 1943. február 26-án magához szólította őt. A II. elnökeink szintén nem sokat tudtak tenni, elhelyezték őket, mielőtt programjukat véghez vihették volna. *Hogy mégis élünk és dolgozunk, azt Zingai Béla világi elnök urunknak köszönhetjük.* Ha egy egyesület elmondhatja, hogy sok viszontagságon ment át, mi bizonytalán elmondhatjuk magunkról. Már-már ott álltunk, hogy fel kell oszlonunk, de Isten megsegített és át-estünk a legnagyobb nehézségeken. Volt már nagy taglétszámunk is, csak az volt a baj, hogy nem voltak igazi tagok. *Most kevesen vagyunk, mert tagjaink nagy részét a haza szólította szolgálatára, de ez a kevés szívvel-lélekkel a Katolikus Legényegylet tagja.* Ez év februárjában kirosztaltuk a nem közénk valókat és új tisztikart választottunk. Harmadszor ismét *Szerencsés Pál* lett a dékán, *Morvay János* másoddekán, *Faragó Sándor* jegyző, *Kiss László* pénztáros, *Márton Gyula* háznagy, *Berényi Sándor* gondnok. Billiárd asztalunk mellett rádiót is vettünk, harcoló honvédek részére téli ruhára gyűjtöttünk. *Április elsején költöztünk be az újonnan épített kultúrházba, ahol öröklakást biztosítottunk a magunk részére azáltal, hogy*

hozzárultunk az építéshez. Műkedvelő gárdánk szép sikerrel működik, csak arra várunk, hogy harctéren küzdő bajtársaink hazatérjenek, hogy egyesült erővel, megerősödve tovább dolgozhassunk a boldogabb magyar jövőért. *Szerencsés Pál.*

MÁGOCS (Csanádi egyházmegye). Együletünk pénzforrása a műkedvelő előadásaink befolyó összegek. Ezekből fedezzük összes kiadásainkat. Decemberben színre került a „*Sárga csikó*” c. népszínmű. Ezt követőleg „*Karácsonygyujtás*” címmel karácsonyest rendeztünk, hol az ünnepi beszéd, szavaltatok és négy-szólamú énekszámok után minden jelenlévő kapott egy kis emléket, hogy kis ünnepegyünk emlékeztetés maradjon. Ezután együletünk keretén belül Szilveszter-bált rendeztünk. Februárban „*Legényfurfang*” c. népszínművet játszottuk el. Farsangkor nagysikerű kabaré-estet rendeztünk táncal egybekötte. Májusban adta elő műkedvelő gárdánk gyönyörű rendezésben első operettjét: „*Gyöngyvirágos huszárcsákót*”. A fent felsorolt estélyek, bálók lefolyása, színdarabok előadása után kivétel nélkül minden esetben nagy erkölcsi és anyagi sikerünk volt. Közben önképzőköreink is tevékenykedtek. Az önképzőköri gyűlések témái: tudományos, szakmáinkba vágó tárgyú előadások, hitviták, továbbá irodalom, költészet ismertetése. Ezeket a szellemi művelést szolgáló heti gyűléseinket trégás jelenetekkel, egyéni számokkal (saját költeményeink bemutatása, elszavalása, szabad előadások) szoktuk bővíteni. Nemrég alakult ping-pong szakosztályunk eddig nagyon szép eredményeket ért el. Június 12-től 15-ig két tagunk vett részt a budapesti Manrészában tartott lelkigyakorlaton. Most pedig a keszthelyi tanfolyamra készülünk. Buzgó tagjaink kitartó munkával, szorgalommal tovább dolgoznak, hogy minél nagyobb eredményt tudjunk felmutatni.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII. ker., Rottenbiller-utca 20—22.

Felolós szerkesztő és felolós kiadó: **vitéz PINTÉR JÓZSEF.**

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp. VIII., József-u. 41. Telefon: 139—259.